

Bron: 'Voorwoord', *Heksenmonument. Een pamflet over eerherstel voor onschuldige slachtoffers van de heksenvervolgingen*. Met bijdragen van Susan Smit, Bregje Hofstede, Manja Bedner, Ellen Deckwitz, Annine van der Meer, Arthur Japin, Joke J. Hermsen, Heleen Verburg, Leo Igwe, Nienke Thurlings, Niña Weijers, Beatrijs Smulders, Alma Mathijssen, Lunadea, Lisette Kreischer, Isa van der Wee en Manon Uphoff. Amsterdam, 2023, p. 5-6,
<https://athenaeumscheltema.nl/a/susan-smit/heksenmonument/501536696?#paperback-9789048869244>

Voorwoord

De heksenjachten zijn waarschijnlijk de enige grootschalige historische moordpartij waar we nog lollig over doen. Wie er aandacht voor vraagt, wordt algauw voor gek versleten. Suggesteren dat de heksenjachten te maken hadden met vrouwenhaat, en erop wijzen dat ze culturele sporen hebben nagelaten, schiet al helemaal in het verkeerde keelgat: 'Een collectief en intergenerationeel trauma dat heling en integratie behoeft? Echt, ook wat mij betreft kan er niet genoeg aandacht zijn voor geweld tegen vrouwen en andere vormen van misogynie. Maar die misstanden hebben aan zichzelf meer dan genoeg. Die kunnen heel best zonder klepkolder over hekserij.' Aldus een *de Volkskrant*-columniste.

Toch is het verband tussen hekserij en misogynie kraakhelder. Een korte blik op de feiten volstaat: 85 procent van de veroordeelden was vrouw. De mannen die ook werden geëxecuteerd, waren in veel gevallen echtgenoot van, kind van, of anderszins verwant aan een al veroordeelde vrouw, die de bron van de hekserij bleef.

De heksenvervolgung strekte zich in Europa uit van de 15e tot en met de 18e eeuw. Recente schattingen van het aantal ter dood gebrachte 'heksen' lopen uiteen van vijftig- tot

honderdduizend, nog zonder de slachtoffers mee te rekenen die tijdens hun proces bezweken door marteling, verkrachting of de slechte omstandigheden waaronder ze gevangenzaten.